

[Sønderup.]

Udstrækning er kommet ind paa den Praksis at kaste i Grams, saaledes som man i nogen Grad gjorde det f. Eks. i Forbindelse med Aldersrenteloven, uden at man samtidig opnaar nogen virkelig Løsning paa de Problemer, der ligger for. Sagen var jo for de gamles Vedkommende den, at selv efter at man havde gennemført de vidtgaaende Bestemmelser, var man ikke for Alvor kommet *dem* til Hjælp, der i egentlig Forstand var i Nød. Endvidere er det jo ogsaa saaledes, at der er visse Grupper, som er langt, langt daarligere stillet end baade de gamle og de arbejdsløse — jeg tænker i denne Forbindelse paa Enkerne, som man slet ingen Interesse har for. En Befolkningsgruppe som Enkerne er blandt de allerdaarligst stillede, men jeg skal indrømme, at hvad det stemmemæssige angaar, er det forholdsvis begrænset, hvad man kan hente paa dette Omraade.

Jeg synes nærmest, at Regeringens Socialpolitik gaar efter den klassiske Recept fra Madam Mangors Kogebog: Man tager — Ja, Regeringen foreslaar at tage uden at have Sikkerhed for, hvorfra man kan tage. Det kommer netop saa stærkt frem i disse Dage, da vi beskæftiger os med alle de mange Skatteproblemer. Det er sjældent, heldigvis meget sjældent, man oplever at se saa lidt Sammenhæng mellem de Udgiftslove, Regeringen kommer med, og den stramme økonomiske Situation, hvori vi i Virkeligheden befinder os, for ikke at tale om det Behov, der virkelig er inden for de Omraader, hvortil de foreslaaede Udgiftslove har Relation. Man har fra Socialdemokratiets Side ofte haft det med at stille Forslag om Beløb til bestemte sociale Formaal og saa bedømme andres sociale Interesse efter den større eller mindre Varme, hvormed de kunde give Tilslutning. Jeg er ogsaa fuldstændig klar over, at der i Morgen baade i de store og de smaa „Social-Demokrater“ vil blive givet Udtryk for, at de, der har Betænkelighed over for det foreliggende Lovforslag, fuldstændig savner social Forstaaelse. En Fremgangsmaade som Socialdemokratiets kan meget vel være Udtryk for social Interesse, men Interessen alene gør det nu engang ikke. Det er i lige saa høj Grad af Betydning, at man har den sociale Forstaaelse, der gaar ud paa, at de Beløb, der stilles til Raadighed, uden Skelen til Vælgerinteresser, skal anvendes, hvor Trangen for Alvor findes, ligesom der maa være en ganske nøje Sammenhæng mellem Landets erhvervmæssige Tilstand, den økonomiske Situation og den sociale Lovgivning i dens Helhed. Forsynder man sig mod disse

Principper, driver man en Slags Rovdrift paa den sociale Lovgivnings Omraade, og det synes jeg der i alt for høj Grad er Tilløb til for Øjeblikket.

De foreliggende Lovforslag saavel som lignende Forslag, der har været stillet af Socialdemokratiet og Kommunisterne, viser, hvor skæbnsvanger Lovbekendtgørelsen af 20. Marts 1945 har været. De meget vidtgaaende Bestemmelser, der ved den Lejlighed blev gennemført, var saa vidtgaaende, at de interesserede Parter aldrig i deres vildeste Fantasi havde tænkt sig Muligheden af noget lignende, og de blev — det skal stærkt understreges ved denne Lejlighed — udelukkende gennemført paa Grund af Tyskernes Tilstedeværelse. Man vilde gennem rigelig Understøttelse stille danske Arbejdere saaledes, at de ikke havde nødig at ty til de tyske Arbejdspladser for at tjene det fornødne til Livets Ophold; man vilde hellere sikre danske Arbejdere Udkommet gennem Arbejdsløshedskasserne end ved tysk Arbejde, og det var jo i Realiteten Statskassen, der betalte den væsentligste Part i dette Tilfælde. Der er for mig ikke Spor af Tvivl om, at havde man den 20. Marts 1945 vidst, at Befrielsen var saa nær forestaaende, som Tilfældet var, havde man betænkt sig to Gange, inden man gennemførte de meget vidtgaaende Bestemmelser.

Som sagt — der var særlige Grunde for de udvidede Regler i Foraaret 1945, men det er jo da oplagt, at lige saa saare vi vendte tilbage til normale Tilstande, maatte de mere normale Regler ogsaa igen blive raadende. Man kan næsten sige det saadan, at de udvidede Understøttelsesregler, vi gennemførte den 20. Marts 1945, i en vis Forstand var et Led i Sabotagen mod Tyskerne. Men paa det Tidspunkt, da vi igen blev Herre i vort eget Hus og skulde til at arbejde i vore egne Interesser, var Stillingen jo en helt anden; det gjaldt fra da af om at drage alle Kræfter ind i Genopbygningen og fjerne Lovgivningsregler, der stillede sig hindrende i Vejen herfor. Dette var Baggrunden for det, man fra Venstres Side i Forbindelse med denne Lovgivning ydede.

Det viste sig desværre, at det ikke var muligt lige straks at naa noget i Henseende til at komme tilbage til de normale Regler — og det var det ikke paa Grund af den socialistiske og kommunistiske Modstand. Sagen er den, at hele vor beskæftigelsesmæssige Lovgivning var bygget op med en stor Arbejdsløshed for Øje, og nu stod vi — mod Forventning — glædeligvis pludselig i en Situation af helt modsat Karakter, nemlig den Situation, at der inden for alle Omraa-